

Sygn. akt VIII Ga 412/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 października 2016 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Natalia Pawłowska - Grzelczak

po rozpoznaniu w dniu 10 października 2016 roku w Szczecinie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa K. B.

przeciwko M. R. (1)

o zapłatę

na skutek apelacji powódki w postępowaniu uproszczonym od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie z dnia 16 czerwca 2016 roku, sygnatura akt XI GC 1481/15,

1. oddala apelację;
2. zasądza od powódki K. B. na rzecz pozwanego M. R. (2) kwotę 1200 zł (jeden tysiąc dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt VIII Ga 412/16

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

4. (...)

Sygnatura akt VIII Ga 412/16

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Na wstępie wskazać należy, że przedmiotowa sprawa była rozpoznawana w postępowaniu uproszczonym, zaś Sąd odwoławczy rozpoznający apelację powódki nie przeprowadzał postępowania dowodowego, zatem zgodnie z art. 505¹³ § 2 k.p.c. uzasadnienie niniejszego orzeczenia powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa. Zatem uzasadnienie wyroku nie będzie zawierało wskazania podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, a mianowicie: ustalenia faktów, które sąd uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, i przyczyn odmówienia innym dowodom wiarygodności i mocy dowodowej (por. art. 328 § 2 k.p.c.).

Oceniając cały materiał dowodowy zebrany w sprawie Sąd Okręgowy stanął na stanowisku, iż Sąd pierwszej instancji prawidłowo przeprowadził oraz szczegółowo i dokładnie ocenił dowody w niniejszej sprawie. Sąd Okręgowy akceptuje wskazaną przez Sąd Rejonowy podstawę prawną roszczenia i podziela dokonane przez ten Sąd ustalenia faktyczne oparte na zgłoszonych przez strony dowodach, przy czym nie ma potrzeby ponownego przytaczania tych samych argumentów w zakresie oceny.

Zasadnie Sąd pierwszej instancji jako podstawę prawną roszczenia powódki wskazał postanowienia umowy zawartej w dniu 12 grudnia 2008 roku z AGRA Artykuły do Produkcji (...) spółki jawnej w S. i prawidłowo ten węzeł obligacyjny zakwalifikował jako umowę o świadczenie usług, do której zgodnie z odesłaniem zawartym w art. 750 k.c. zastosowanie znajdują przepisy dotyczące umowy zlecenia, tj. art. 734 i następne k.c. Prawidłowo wywiódł również Sąd Rejonowy, iż treść postanowień powołanej wyżej umowy, a konkretnie zapisy dotyczące jej obowiązywania, okazały się decydujące dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie.

W ocenie Sądu Okręgowego nieuzasadnione są zarzuty apelacji, w których skarżąca zarzuca Sądowi I instancji naruszenie prawa materialnego tj. przepisów kodeksu cywilnego, przepisów kodeksu spółek handlowych oraz przepisów ustawy o rachunkowości. Zadaniem Sądu Okręgowego było rozstrzygnięcie z urzędu czy prawo materialne zostało w sprawie zastosowane w sposób prawidłowy (por. uchwała siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 roku, sygn. III CZP 49/07, OSNC 2008/6/55). Dokonując tej oceny Sąd Okręgowy doszedł do przekonania jak już wskazano powyżej, że w niniejszej sprawie nie doszło do jakiegokolwiek naruszenia przepisów prawa materialnego. Sąd I instancji prawidłowo zakwalifikował łączący strony węzeł obligacyjny, ponadto prawidłowo ustalił termin zakończenia łączącej strony umowy na koniec stycznia 2015 roku. Sąd odwoławczy nie dopatrył się również naruszenia obowiązujących przepisów prawa w zakresie ustalenia terminu rozwiązania spółki (...). Błędne jest natomiast stanowisko powódki, że istotna w sprawie była data wykreślenia spółki (...) z Krajowego Rejestru Sądowego, co nastąpiło w dniu 3 lipca 2015 roku. Tymczasem w realiach niniejszej sprawy dla roszczenia powódki nie był istotny moment wykreślenia spółki (...) z rejestru i tym samym utrata bytu prawnego spółki, a istotne były zapisy umowy łączącej strony, a w szczególności zapis § 9 ust. 1 zd. 1 umowy z dnia 12 grudnia 2008 roku o usługowe prowadzenie ksiąg rachunkowych, stanowiącej postawę niniejszego powództwa, zgodnie z którym umowa wygasa na skutek wypowiedzenia lub likwidacji działalności. Prawidłowo Sąd Rejonowy dokonując interpretacji postanowienia umownego § 9 ust 1 zd. 1 umowy w oparciu o art. 65 § 2 k.c. stwierdził, że słowo „likwidację” należy utożsamiać z zaprzestaniem prowadzenia działalności przez spółkę i faktyczną likwidacją interesów spółki. Zdaniem Sądu odwoławczego zaoferowany przez strony materiał dowodowy prowadzi do wniosku, że spółka (...) zaprzestała prowadzenia działalności z końcem 2014 roku, natomiast od stycznia 2015 roku pozwany rozpoczął się proces przejmowania majątku spółki na rzecz indywidualnie prowadzonej przez pozwanego działalności. W konsekwencji należało przyjąć, że rozwiązanie zawartej z powódką umowy nastąpiło najpóźniej z końcem stycznia 2015 roku, wobec czego domaganie się wypłaty wynagrodzenia za miesiące: luty, marzec i kwiecień 2015 roku nie może być uznane za uzasadnione. Dodatkowo rację ma Sąd Rejonowy, że powódka doskonale zdawała sobie sprawę z tego, kiedy spółka (...) zakończyła swoją działalność, a ponadto była o tym informowana, co przesądza o jej wiedzy w tym przedmiocie, a wynika to z zeznań świadków (vide zeznania I. P. i I. M.).

Powyższe, zdaniem Sądu Okręgowego świadczy, iż apelująca w sposób nieuprawniony utożsamia naruszenie zacytowanych w apelacji przepisów prawa materialnego z nieuwzględnieniem jej roszczenia objętego pozwem.

Na aprobatę nie zasługuje również kolejny zarzut apelacji tj. naruszenie przepisów prawa procesowego, w szczególności przekroczenia zasady swobodnej oceny dowodów. Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 233 k.p.c. wskazać należy, że nie może on zastać uznany za skuteczny. Strona skarżąca nie podjęła się wskazania na konkretne uchybienia zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, których miał się dopuścić Sąd I instancji w swojej ocenie dowodów. Pozwana ograniczyła się jedynie do wskazania, że jej zdaniem doszło do przekroczenia zasady swobodnej oceny dowodów. Z analizy zarzutów apelacji wynika jednoznacznie, że powódka nie zgadza się z oceną materiału dowodowego przedstawioną przez Sąd Rejonowy. Trudno zatem podjąć polemikę z tak sformułowanym zarzutem. W tym miejscu podzielić należy stanowisko Sądu Apelacyjnego w Warszawie,

który wskazał, iż „skuteczne postawienie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu”. W praktyce, jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to taka ocena nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, chociażby na podstawie tego samego materiału dowodowego w równym stopniu można byłoby wysnuć wnioski odmienne. Jedynie w przypadku, gdy brakuje logiki w powiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie Sądu wykracza poza schematy logiki formalnej, albo wbrew zasadom doświadczenia życiowego nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo - skutkowych, przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może zostać skutecznie podważona (vide: Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 27 września 2002 roku, II CKN 817/00 LexPolonica nr 3761152; tak też H. P., Zarys metodyki pracy sędziego w sprawach cywilnych, LewisNexis 2007. s. 370 - 373). Jak już wyżej wskazano zdaniem Sądu Okręgowego, Sąd pierwszej instancji prawidłowo przeprowadził oraz szczegółowo i dokładnie ocenił dowody w niniejszej sprawie i na ich podstawie wyprowadził prawidłowe wnioski, żadną miarą nie uchybiające zasadom logiki i doświadczenia życiowego.

Nietrafny okazał się też zarzut apelującej dotyczący naruszenia dyspozycji art. 328 § 2 k.p.c. W uzasadnieniu wyroku Sąd Rejonowy wskazał podstawę faktyczną rozstrzygnięcia obejmującą ustalenie faktów, które uznał za udowodnione, wskazał dowody, na których się oparł, i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej (w tym zeznaniom powódki). Podnieść należy, iż Sąd ma obowiązek odnieść się w uzasadnieniu tylko do tych dowodów, które dotyczyły faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (wyrok SN z dnia 28 września 2000 r., IV CKN 109/00, LEX nr 532102). Rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego niewątpliwie opiera się na dwóch podstawach - faktycznej i prawnej, i obie podstawy zostały określone i wyjaśnione w uzasadnieniu wyroku. W ocenie Sądu Okręgowego pomiędzy tymi podstawami nie zachodzi sprzeczność i obie podstawy są ze sobą spójne. Sąd pierwszej instancji w sposób logiczny w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku podał, z jakich przesłanek wysnuł swoje wnioski oraz na jakich dowodach oparł się w tej mierze. Tym samym Sąd Okręgowy w całości podtrzymał ustalenia Sądu pierwszej instancji jako logiczne i korespondujące z zebrany materiałem dowodowym uznanym za wiarygodny.

Konkludując podkreślić należy, iż przeprowadzenie oceny zgromadzonego materiału dowodowego niezgodnie z intencją strony nie oznacza naruszenia art. 233 § 1 k.p.c.

Mając na uwadze powyższe okoliczności apelację powódki uznać należało za bezzasadną, co skutkowało jej oddaleniem na podstawie art. 385 k.p.c.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania odwoławczego, które strona powoda przegrała w całości, oparto na treści przepisu art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. przy zastosowaniu § 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 4 w zw. z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

(...)

ZARZĄDZENIE

1.(...)

2. (...)

3.(...)

28.10.2016 r.